

2015. április 1., szerda

Mt 26,14-25

Édes Istenem! A szentírási részt olvasgatva és ízlelgetve, újra odajutottam gondolatban, ahova a legtöbbször szoktam, hogy élni jó, de nehéz. Pontosabban élni jó, de jól élni nehéz. Az élet szép, de sokszor fáj. Két út van. A nehéz és a boldogtalan. És a legjobb, hogy ettől nem kell megijedni sem, hanem csak el kell fogadni, és attól máris könnyebb lesz.

Egyik kedvenc Pálferi idézetem, hogy a házasság ott kezdődik, ahol megoldhatatlan problémák merülnek fel. Ezt a gondolatot én kiterjesztettem az élet egyéb területeire is, és eddig úgy tűnik, hogy ezzel nem tévedtem sokat. Azért kedvencem ez a kis élet igazság, mert felszabadított attól a kínzó érzéstől, hogy biztos azért vannak megoldhatatlan(nak tűnő?) problémáim, mert valamit nem csinálok elég jól, és el tudtam fogadni, hogy ez az élet része, és ez már így is marad.

És, hogy ez az egész hogyan kapcsolódik Jézus és Júdás történetéhez? Talán úgy, hogy Jézus életének nagyon határozott iránya volt, tartott valahová. Mondhatjuk, hogy Júdás kellett ahhoz, hogy beteljesedjen az írás, de igazából valószínűleg, ha Júdás nem teszi meg, akkor a helyzet éleződik tovább még pár napig-hónapig, és valaki más megteszi máshogy. Ha nem történik meg Jézus megölése, az persze könnyebb élet, csak már értelme nincsen.

És Júdás. Szegény. Nem tudom, hogy neki mi lehetett a lelkében. Hogy Ő vajon melyik utat választotta? Kin segített volna, ha nem lesz árulóvá? Jobb lett volna neki? Mi várt volna rá akkor? Ki tudhatja? Remélem Ő tudta.

A mesékben nem érhetik el a boldogságot azok a hősök, akik a könnyebbik ösvény felé térnek. Segíts minket kérlek Istenem abban, hogy ennek a tudásnak a felszabadító erejével vállaljuk az élet hozta nehézségeket, soha nem szem elől tévesztve a célt, hogy az út végén Te vársz majd ránk! Amen.

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest